

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur - 13de jaargang - nummer 7 - 13 februari 1996

Een andere kijk op de gezondheidszorg

Gezien de actualiteit van de gezondheidszorgproblematiek ging De Moeial een babbel slaan met Prof. Louckx te Jette, een kenner op het vlak van de sociale geneeskunde. De buitensporige uitgaven in de gezondheidszorg worden door de overheid continu aangehaald om een ingangsexamen in de geneeskunde te verantwoorden. Hier horen we eens een ander geluid.

De Moeial (DM): u bent voorstander om de analyse van de gezondheidszorg in een breder maatschappelijk kader te betrekken in plaats van zich enkel te focussen op de bewegingen in de gezondheidszorg zelf. Waarom juist?

Freddy Louckx (FL): Het zal wellicht te maken hebben met het feit dat ik socioloog ben. En sociologen proberen een samenleving te analyseren. Het is voor een socioloog dan ook evident dat hij bij zijn studie van de gezondheidszorg deze in een bredere maatschappelijke context plaatst. Daarenboven moet men, indien men een grondige analyse wil maken van de mogelijke ontwikkelingen in de gezondheidszorg, het in een bredere context bekijken, anders ga je simplistische dingen vertellen. Zo moet de ontwikkeling van de gezondheidszorg o.a. gekaderd worden in de globale ontwikkeling van de sociale zekerheid. De gezondheidszorg zal immers repercussies ondervinden van de beslissingen die globaal genomen worden. De beslissingen die dan weer op het echelon van de sociale zekerheid genomen worden voor een groot deel beïnvloed door politieke en macro-economische ontwikkelingen. En de laatste twintig jaar worden we geconfronteerd met fundamentele maatschappelijke veranderingen waar de gezondheidszorg direct en indirect ook de dupe van is. Hierbij denk ik voornamelijk aan de ontwikkelingen in de zogenaamde verzorgingsstaat. Na Wereldoorlog II heeft men gedurende een dertigtal jaar de uitbouw gekend van wat men de welvaartsstaat of verzorgingsstaat placht te noemen. Deze uitbouw was de resultante van een zeer lange sociale strijd. De kiemen van de verzorgingsstaat vallen al te situeren in de sociale strijd van de 19de eeuw. Ik wil het

aspect van de sociale strijd benadrukken. Het is niet zoiets als een cadeau dat gegeven wordt van een zogenaamd systeem aan zijn bevolking.

DM: de verwezenlijkingen op vlak van de welvaartsstaat zijn wel ook nuttig geweest voor de instandhouding van dat systeem. Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan de koopkracht die hierdoor op peil werd gehouden.

FL: Inderdaad, dat wou ik ook niet zeggen. Enerzijds heeft men een decennialange sociale strijd draaiende rond de tegenstelling arbeid-kapitaal. Na Wereldoorlog II zie je dat het politiek-economisch systeem een dreigende aanvoelt van de communistische invloeden uit het verzet. Tijdens WO II werden dan ook reeds onderhandelingen gevoerd die als doel hadden de bestaande machtsverhoudingen te handhaven maar met toegevingen waarbij zowel de factor arbeid als de factor kapitaal voordeel hadden. Kapitaal in die zin dat de fundamentele van de klassenmaatschappij niet werkelijk in vraag werden gesteld. Langs de zijde van de arbeid krijgt men de doorbraak van het sociale zekerheidssysteem op allerlei terreinen. Deze evolutie na Wereldoorlog II kon alleen maar gedragen worden door een bepaalde vorm van produceren namelijk massaproductie gecombineerd met massaconsumptie. Men zag in de sociale zekerheid inderdaad een weg om de koopkracht te handhaven. We krijgen wat men met een ingewikkelde term 'een Fordistisch ontwikkelingsmodel' noemt. (nvdr.: onder ontwikkelingsmodel verstaat men een bepaald accumulatieregime ondersteund door een coherente regulatiewijze; accumuleren betekent het herinvesteren van de winst in nieuw kapitaal en loonarbeid ter start van een nieuw productieproces.

De regulatiewijze wordt gedefinieerd als het geheel van wetten, waarden en normen die een bepaald accumulatieregime ondersteunen. Het Fordistisch ontwikkelingsmodel wordt gekenmerkt door arbeidsproductiviteitsverhogende investeringen en lonen die gelijke tred houden met de stijging van de arbeidsproductiviteit. De combinatie met de uitbouw van een sociale zekerheid was verantwoordelijk voor de stabiele economische groei gedurende dertig jaar na de oorlog. Voor meer informatie zie D. Frantzen, *Groei en crisis in het naoorlogse kapitalisme*. Kluwer, Antwerpen, 1989 of volg zijn cursus economische politiek aan de VUB. Sinds de jaren '70 komt dit Fordistisch model in moeilijkheden. Tegelijkertijd komt natuurlijk ook de sociale zekerheid in moeilijkheden. Gezien het één van de hoekstenen was van het Fordistisch model is zij één van de voornaamste doelwitten hedentendage. Systematisch wordt de sociale zekerheid de voorbije twintig jaar afgeslakt waardoor ook de gezondheidszorg onder spanning komt te staan.

DM: Kan men ook stellen dat vele ziekten een sociale oorsprong hebben? Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan het fenomeen van de verveemding door arbeidsomstandigheden en werkloosheid dat gedeeltelijk verantwoordelijk is voor de psychische ziekten; aan het grote aantal beroepsziekten aangezien de werkgever eerder zal bekommerd zijn om de productiviteit en de winst van zijn onderneming dan om gezonde werkomstandigheden. De huidige gezondheidszorg behandelt deze ziekten echter allemaal individueel. Is hier

(vervolg op pagina 3)

Redredactieactie

Een nieuwe nota zag het zonlicht aan de VUB. Ze is het product van de 'Rectorale Denkgroep Extreem-Rechts', die een aantal mensen van zowel binnen als buiten deze instelling groepeerde, om te discussiëren over welke strategieën de universiteit kan ontwikkelen als dam tegen de opmars van extreem-rechts.

Dit initiatief is lovenswaardig te noemen. Aan de horizon verschijnen inderdaad weer een aantal bruinhemden die in essentie niet verschillen van deze in de jaren '30 en die in steeds groter getale angstaanjagend dichterbij komen. De verkiezingsuitslagen in Oostenrijk, Italië, Frankrijk en ook België spreken op dat vlak boekdelen.

Jammer genoeg onttaart de tekst in vaagheid en dubbelzinnigheid door de té grote omzichtigheid met dewelke de problematiek wordt aangepakt en door een totaal gebrek aan omschrijving en definitie van het fenomeen extreem-rechts.

Ook de opvolger van het COSTRA-rapport, waarin het strategisch beleid voor de VUB naar de 21ste eeuw toe moest bepaald worden, is nog steeds thema ter discussie. We doelen hier uiteraard op de 'verankeringsnota'. Voorlopig slaagt deze nota er alleszins niet in een ware dynamiek opgang te brengen waardoor de hele universitaire gemeenschap begeesterd zou geraken. De rector beloofde alleszins een open discussie te organiseren (op de Campussen van Jette en Oefenplein) en verder worden alle bemerkings verzameld.

Ook de Sociale Raad voerde voor het winterverlof een eerste besprekingsronde van deze 'sneuveltekt'. Maar de voorzichtigheid van de meeste leden viel toen op. Sommige mensen stelden zich de vraag welke de uiteindelijke bedoeling van deze tekst zal zijn. Zal zij de basis vormen voor de krijtlijnen voor een meerjarenplan voor de VUB, of gaat het hier eerder over een rethorische oefening? Moet de VUB zoals Studiekring Vrij Onderzoek voorstelt opnieuw nadenken over de identiteit en de eigenheid van de Vrije Universiteit?

De ontstaansgeschiedenis van de VUB, die men vaak probeert te reduceren tot een soort 'Brussel Vlaams', kan men niet los zien van deze van de ULB en dus als universiteit van het Vrij Onderzoek.

De stichter van de ULB, Verhaegen, sprak in 1859 volgende woorden als antwoord op de aanvallen van de bisschoppen: *"L'université de Bruxelles est le temple élevé à la science par l'esprit libéral qui agit les temps modernes. C'est une institution unique dans le monde, si l'on tient compte des circonstances dans lesquelles elle a pris naissance et qui ont contribué à son développement. Sa mission est de propager, par la voie de l'enseignement et de la publication, toutes les doctrines progressives qui se produisent dans la philosophie, dans la littérature, dans le droit, dans les sciences en général, afin de seconder, d'une part les aspirations généreuses de notre époque, en tant qu'elles sont conformes à la vérité, et de combattre, de l'autre, toutes les tendances rétrogrades sur le terrain de la science. Son instrument est la raison; sa méthode est la libre discussion."* Zijn deze woorden heden ten dage nog steeds inspirerend voor de huidige generatie VUBers?

Dat de VUB de universiteit is van het Vrij Onderzoek kan men bijna in elke nota terugvinden. Met de laatste nota wil men die universiteit verankeren aan een maatschappelijke constellatie. Dit houdt een groot gevaar in zoals wijlen filosoof Leo Apostel (interview in De Moeial 6-7, jg. 12) terecht opmerkte. *"(...) En bovendien zou het wel eens kunnen dat we een soort mens en maatschappij krijgen die het Vrij Onderzoek onrealiseerbaar maken..."* Een oplossing, volgens Apostel, zou zijn "dat er moet gewerkt worden aan een uitdienen van de ethische en sociaal-psychologische betekenis van het onderschrijven van het Vrij Onderzoek." Deze denkpluist kan zeker bewandeld worden en zou de VUB misschien terugbrengen naar het echte debat.

VERANKERINGSNOTA (2)
Het tweede deel van de bespreking gebeurt in de geest van het eerste deel (zie DM6). A.d.h.v. zes geboden worden de zes pijlers waardoor het verankeringsdocument werd opgesteld, besproken. Geïnteresseerde studenten kunnen een exemplaar bekomen in de Moeial (Y).
Studiekring Vrij Onderzoek meent dat in deze discussie de identiteit van de vrije universiteit centraal zou moeten staan. Op blz.2 maakt zij haar standpunt duidelijk.

Interview met PROF. LOUCKX (1-3)
Wij spraken met professor Louckx, uit Jette, over de gezondheidszorg, het zogenaamde overaanbod aan artsen, de dood en meer van dat fraais. Een andere kijk op deze problematieken.
EXTREEM-RECHTS en de VUB (4-6)
Een uitgebreide analyse van de nota van de rectorale werkgroep 'extreem-rechts' waar professor Elchardus voorzitter van is.

SOCIALE RAAD (5)
In een interview met de voorzitter en ondervoorzitter van de Sociale Raad wordt gepeild naar de krijtlijnen van hun beleid. Verder nog een surprise maar dit leest u aldaar.
BLACK HISTORY MONTH (8)
Februari is de maand waarop de Amerikaanse zwarten weer even in de kijker komen te staan. Read it, M*?IF.

Verankeringsnota (deel 2):

1. Bovenal bemin één 'open vrijzinnigheid en progressieve ingesteldheid'

(zie Mocial 6)

2. Doe nooit wat studentonvriendelijkheid is

Studentvriendelijkheid als rode draad is de tweede pijler. Hierin zijn verschillende elementen vervat zoals het opzetten van kwalitatief hoogstaande onderwijsleerprocessen, het streven naar de voortdurende kwaliteitsbewaking en -verbetering van het onderwijs, maar ook het benadrukken van doelstellingen op het vlak van de democratisering van het universitaire onderwijs, het slechten van de sociale en financiële drempels voor de toegang tot de universiteit, het nastreven van de gelijkheid tussen jongens en meisjesstudenten en de integratie van allochtone jongeren.

Goede punten zijn hier een pleidooi voor de deelname van de studenten aan het onderzoek, voor colleges in kleine groepen en voor een direct contact tussen docenten en studenten.

Of de noodzakelijke voorwaarden voor het streven naar dergelijke studentvriendelijkheid bestaan is echter een andere kwestie, die de verankeringsnota links laat liggen. Kunnen de objectieven op vlak van studentvriendelijkheid verwezenlijkt worden wanneer de regering ingangsexamen (voorlopig enkel geneeskunde) wenst op te leggen, die studeren voor buitenlandse studenten wenst te belemmeren zoniet onmogelijk maken (wet Vande Lannothe), continu besparingsronden doorvoert; wanneer de VUB, bezwijkend voor de financiële druk van de overheid, beslist haar personeelsformatie te bevroeren (indien de personeelskosten 80% van het VUB-budget overschrijden dan zal de overheid ingrijpen en de personeelskosten van de VUB liggen angstaanjagend dicht bij deze grens)? Is dit alles niet contradictoerisch met voornamelijk het slechten van sociale en financiële drempels. (...) integratie van allochtone jongeren, (...) colleges in kleine groepen... Ik dacht het wel.

Verder moet de studentvriendelijkheid van de VUB (...) ook blijken uit de hoge graad van betrokkenheid van de studenten bij het bestuur van de universiteit en uit de graad van zelfbestuur die ze in de sociale sector verworven hebben. (...) Door het bevorderen van de verdere beleidsparticipatie van de studenten en door de studenten actief te leren omgaan met de democratie in de 'universitas' kan de VUB een bijdrage blijven leveren om de studenten voor te bereiden op hun rol als burger in de democratische samenleving. Is dit ironisch bedoeld? Alhoewel ik de goede bedoelingen van sommige studentvertegenwoordigers niet betwijfel, is de betrokkenheid van de studenten bij het bestuur van deze universiteit en, meer in het algemeen, bij het onderwijsbeleid een lacher. De studentvertegenwoordiging is ontaard in een legitimatie voor het huidige beleid. Hoe kan men een houding als 'constructief meewerken ook al bereik je dan maar de wijziging van een punt of een komma' & 'Wij zijn beheerders. Je werkt mee. Het is dan ook belangrijk om serieus genomen te worden' anders bestempelen? (zie 'interview met enkele studentvertegenwoordigers', De Mocial, 13de jrg. nummer 5 & voor soortgelijke kritiek praktisch alle andere

Mocials. Tja, we kunnen het niet laten) Elk principe wordt, door de drang van de studentvertegenwoordigers naar participatie in het beleid, verlaten en zelfs vergeten. Recent nog beslist bijvoorbeeld VVS (Vereniging van Vlaamse Studenten) en enkele studentvertegenwoordigers van de universiteiten te gaan zetelen in de Technische Commissie Toelatingsproef Artsen en Tandartsen van Van den Bossche (minister Onderwijs) om te onderhandelen over de modaliteiten van het ingangsexamen ondanks dat in de resoluties van het VVS-congres nog een ontegensprekelijk verzet tegen elke vorm van toegangsbeperkende maatregel werkklonk. In de Ad Valvas (blad van VVS) van december 1995 argumenteren ze hun ommezwaai: 'We proberen beter om komma's en nuances toe te voegen zodat de proef de minst slechte zou zijn. Ze denken misschien in extremis er een niet-bindende proef van te maken.' (sic!) Toch blijft VVS 'vechten tegen elke vorm van studenbeperking voor, na of tijdens de studies'. Begrijpe wie begrijpen kan! In plaats van hun energie te steken in protest tegen het ingangsexamen gaan ze een babbelke slaan met VdB. Maar we zijn weer aan het afwijken. Terug naar de VUB. De graaf van zelfbestuur in de SoR (Sociale Raad) moet ten zeerste in twijfel getrokken worden. De voorstellen komende van de studentvertegenwoordigers in de SoR zijn miniem, om niet te zeggen onbestaand. Het is de administratie die een wezenlijke invloed uitoefent op het beleid van de Sociale Sector. In welke mate de voorzitter van de SoR (ook student) de administratie in zijn greep heeft is een onbeantwoorde vraag.

3. De volledige en volwaardige universiteit zult gij eren.

Een volledige en volwaardige Universiteit, maar met een flexibele curriculumuitbouw, toekomstgericht en dus meer transdisciplinair.

Een volledige universiteit? De gevolgen van een ingangsexamen in de faculteit geneeskunde zijn rampzalig voor de VUB. Minder studenten in de geneeskunde betekent immers minder financiering. Hierdoor zouden 1ste generatiestudenten geneeskunde en tandheelkunde eerder kiezen voor grotere universiteiten zoals de RUG en de KUL, die beter gewapend zijn tegen budgetinkrimpingen, in de hoop daar een betere omkadering en dus opleiding aan te treffen. Waarom reageert de VUB dan niet op de fakeargumenten die gebruikt worden ter invoering van het ingangsexamen? (zie interview met Prof. Loux elders in deze Mocial)

Qua volledigheid van de universiteit wordt in deze nota ook nog gesteld dat, in tegenstelling tot de basisopleidingen, een accentuering wel wenselijk lijkt op het vlak van VAO's (Voortgezette Academische Opleidingen). Prof. Eisendracht merkt terecht op dat de afbraak van het 3de cyclus onderwijs (de overheid heeft hier enveloppefinanciering ingevoerd om de universiteiten te dwingen te knippen in het aanbod van de VAO's) een selectieve actie is tegen de VUB waar men tot nu toe nog onvoldoende heeft tegen gereageerd. In tegenstelling tot de KUB, die gerechterlijke stappen ondernam, blijft de VUB in alle talen zwijgen.

Het voorstel om het curriculum in een meer transdisciplinaire richting te hervormen beperkt zich tot enkele

grote woorden in het ijle. Immers, nergens wordt gepoogd om hier meer inhoud aan te geven of aangeduid op welke manier het kan gebeuren. Maar ja, wat wil je? Transdisciplinariteit is in zodoende het goed staat in elke tekst.

Op het einde van deze passage worden we nog vergast op een ophemeling van de lerarenopleiding die in het kader van een flexibele, toekomstgerichte en transdisciplinaire curriculumuitbouw (...) een bijzondere plaats heeft verworven en nadrukkelijk aanwezig is. Oh, hypocrisie! Al diegenen die het aggregaat volgen zullen u zeker iets kunnen vertellen over de zinloze en inhoudsloze aspecten van deze opleiding. Trouwens, het ieder jaar wederkerend fenomeen van het groot aantal opgaven in het aggregaat is hier zeker niet vreemd aan.

Wat mijn baren het meest ten berge deed rijzen was dat de opstellers van deze nota onomwonden uitgaan van het feit dat universiteiten met elkaar moeten concurreren. Het binnenringen van de marktlogica in de wereld van het onderwijs en onderzoek wordt hier zonder blozen aanvaard. De concurrentiestrijd om tot de top te behoren, speelt zich niet langer meer binnen de eigen Vlaamse Gemeenschap (Wallonië is voor de opstellers van de tekst blijkbaar synoniem voor buitenland) of maar meer en meer op Europees vlak.

Onmiddellijk daarna volgt een smeekbede aan de overheid: *opdat de universiteiten met succes zouden kunnen ingaan op deze uitdagingen zal hopelijk een gunstiger politiek klimaat tegenover hen geschapen worden.* En daarna - en dan snap ik het helemaal niet meer - wensen ze dat de VUB haar doel bereikt: *als volledige kwaliteitsuniversiteit in de 21ste eeuw tot de Europese top behoren.* Impliceren begrippen als concurrentie en top niet sowieso een dualisering? Ik dacht het wel.

4. Hellig steeds het evenwichtig wetenschapsbeleid

Een evenwichtig wetenschapsbeleid dat de individuele creativiteit bevordert naast sterk ondersteunde excellentiecentra op internationaal peil, behoort ook tot de prioritaire doelstellingen van de maatschappelijke verankerung van het VUB-project.

De individuele onderzoekscreativiteit wenst men te bevorderen door het AP (academisch personeel) van een coherente opdracht, waarin genoeg ruimte is voor onderzoek, te voorzien. Verder wordt benadrukt dat fundamenteel onderzoek en onderzoek met een lage economische relevantie structureel en prioritaair moet gesteund worden, in tegenstelling tot de huidige afbouw ervan door de Vlaamse Minister-Président. Op welke manier dit moet gebeuren laat men echter in het midden. Het gevaar is dus reëel dat de huidige tendens in het wetenschapsbeleid verder wordt versterkt, namelijk de verdere uitbouw van onderzoeksgroepen die goed in de markt liggen aangezien zij beroep kunnen doen op externe gelden en de afbouw van deze die minder goed in de markt liggen. Evenwichtig? Ik dacht het niet.

5. Wees steeds blij met de Brusselse/Europese troef

De verankeringsnota staat bol met uitdrukkingen die de klemtoon leggen op het Vlaams karakter van deze universiteit, in die mate zelfs dat

de V van Vrije voor sommigen wel eens de V van Vlaamse zou kunnen betekenen, en plots merken de schrijvers van de verankeringsnota dat de VUB zich in Brussel, kosmopolitische stad bij uitstek, situeert. Indien de lezer nu denkt dat de auteurs van het verankeringspamflet ons gaan verblijden met het inzicht dat een wandeling door de straten van Brussel altijd een klein beetje reizen betekent dan heeft hij het mis. De tekst blijft steken in een plat, eng flamingantisme. *De Vlaamse aanwezigheid in Brussel is geenszins geconsolideerd en blijft problematisch. Daarom moet de VUB voor de Vlamingen (enkel en alleen de Vlamingen dus) in Brussel een bezielend element blijven, zowel op het vlak van het onderwijs, het onderzoek, het Academisch ziekenhuis, als wat onze politiek- en sociaal-culturele uitstraling betreft.* (...) *De Vlaamse rand van Brussel, een regio die momenteel de tweede sterkste groepspool van Vlaanderen is, vormt ons natuurlijk hinterland. Ook met die regio en met de provincie Vlaams-Brabant kunnen de banden sterker aangehaald worden.*

Ook de Europese troef wil de VUB uitspelen. *Onze universiteit ligt immers in het hart van Europa, in de hoofdstad van Europa, vlakbij de Europese instellingen. Het is onze 'natuurlijke' opdracht om in dat Europese project een bijzondere inbreng te hebben. Het ligt voor de hand dat we er in onze onderwijsopleiding extra aandacht*

aan besteden. Indien dit betekent dat mensen uit deze instellingen naar de VUB afzakken om het Verdrag van Maastricht te promoten in de vorm van een cursus (zoals nu reeds gebeurt in de richtingen handelsingenieur, economische wetenschappen en politieke wetenschappen) dan pas ik.

6. Dood niet, geef geen ergernis en doe steeds wat maatschappelijke dienstverlening is.

Het laatste fundament waarop de maatschappelijke verankerung van de VUB gebouwd wordt is, een maatschappelijk gerichte dienstverlening. Deze moet geschieden via beleidsondersteunend onderzoek en de verwezenlijking van de opdracht van het Academisch ziekenhuis in de gezondheidssector. (...) *Het dient te gebeuren vanuit een maatschappij-kritische houding.* Uit de verankeringsnota blijkt duidelijk dat er een loopje genomen wordt met de maatschappij-kritische houding. Integendeel, deze maatschappij werd nergens in vraag gesteld maar wel als uitgangspunt genomen. Ik vraag me trouwens af op welke manier een maatschappij-kritische houding gepaard kan gaan met maatschappelijk gerichte dienstverlening.

Besluit: Bovenal Bemin de VUB en deze maatschappij. Wees steeds trouw aan uw geloof en onderzoek het vrij.

RR

De verankeringsnota een beschouwing door de Studiekring Vrij Onderzoek

"Expertise is het enige criterium voor deelname" (p.7)

Vooraleer in te gaan op het verzoek om een evaluatie van de verankeringsnota, wil de Studiekring gewag maken van haar vermoeden dat deze nota, evenals de gewenste "sneuveling" ervan, een zoveelste rookgordijn is.

Zo stellen wij ons de vraag waarom met deze nota gewacht werd tot na de COSTRA-nota, tot na de herziening van het organiek statuut, tot na 25 jaar VUB en vooral tot na de publicatie van de Tuin van Akademos? Nog dringender lijkt ons de vraag naar wie zich met het "sneuvelen" mag bezighouden... Zijn dat enkel de "bevoegde personen" met de "expertise", uit "alle geleidingen van de Universiteit" (bovenstaande citaat)? Is de "gewone student" hierover via bijvoorbeeld een mailing, of in de lessen, aangesproken?

De belangrijkste reden voor dit vermoeden is echter de inhoud, of liever het gebrek aan inhoud, van de nota zelf. Het lijkt ons één aaneenrijging van loze Grote Woorden, Grote Verhalen en wanhopig optimistisch goedgepraat. Als studenten vragen wij ons af of zulk een tekst, i.e. weefsel, zo vol met gaten dat de kern ervan er reeds lang is uitgespijld, onder de pen van Professor Witte zelfs maar een voldoende zou krijgen.

Een kern, beste sneuvelaars (of is het sneuvelenden), is hier immers niet te bespeuren, enkel een vacuüm met daaronder een periferie-cum-rookgordijn dat men zo snel mogelijk "verankeren" wil. De Studiekring heeft beslist om, voordat zij ingaat op de vraag om de tekst te "sneuvelen", dan ook heel de opzet te sneuvelen. Zij wil hiermee pleiten voor een bijsturing van deze discussie, weg van die periferie, recht naar het centrum toe.

Het lijkt ons toch aangewezen, vooraleer we beginnen nadenken over het fameuze "verankeren", ons te bezinnen over wat de UNIVERSITEIT is, en dan pas over wat de VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL is. Meer nog: het zoeken naar, het bepalen van en het weer in vraag stellen van de geest van de Universiteit en de eigenheid van onze Universiteit IS de maatschappelijke verankerung. Daarvoor bevindt de Vrije Universiteit Brussel zich zelfs in een geprivilegieerde positie: enkel voor de VUB kan bovenstaand x = x gelden. De andere universiteiten van Gent en Leuven kunnen zich dan wel beroepen op een eeuwenlang bestaan, maar die eeuwen hebben laag na laag van *vanzelfsprekendheid* bovenop hun ontstaans- en bestaansredenen gelegd. Het is niet die "historische vanzelfsprekendheid" die de VUB niet heeft, méér nog: waar zij als dam tegen is opgericht. In haar organiek statuut (art.1: principe van Vrij Onderzoek) staat het verzet ertegen zelfs zwart op wit aangekend. Hoef het nog betoog dat dit een zeer belangrijk deel van de VUB-kern is: vrij van vanzelfsprekendheden en berusting, en vooral vrij om de vraag naar zichzelf te stellen. Dat is wat we eerst willen doen.

Wordt ongetwijfeld vervolgd...

Het bureau van de Studiekring Vrij Onderzoek.

(vervolg van pagina 1)

niet een rol weggelegd voor de preventieve geneeskunde door op zoek te gaan naar welke maatschappelijke krachten hiervoor verantwoordelijk zijn om er dan aan te verhelpen?

FL: Ik denk dat je hier direct te maken hebt met de zgn. kenmerken van het biometrisch interventiemodel zoals de specifieke ethologie.

DM: U zegt?

FL: De specifieke ethologie is het opzoeken van een specifieke oorzaak voor een specifieke kwaal. Andere kenmerken van het biometrisch interventiemodel zijn: het zich zeer sterk concentreren op datgene wat je kan meten, enkel dat is wetenschappelijk. Door dit model krijgt men een zeker reductionisme. De enorme, recente vooruitgang in de geneeskunde hebben te maken met dit reductionisme want men gaat de gezondheidsproblemen zoveel mogelijk focussen; enerzijds beschouwt men de patiënt met zijn kwaal en anderzijds wordt de problemen bij de patiënt nog eens gefocust op delen binnen het lichaam zelf. Het fenomeen van de groeiende specialisering dus. En de gezondheidszorg wordt gereduceerd tot het individu en segmenten ervan. De maatschappelijke component wordt alzo van langzaam meer uit het oog verloren samen met allerlei maatschappelijke oorzaken die aanleiding kunnen geven tot gezondheidsproblemen.

DM: Is dit dan geen verkeerde ontwikkeling in die zin dat de geneeskunde en de vooruitgang in de geneeskunde gebaseerd is op het bestrijden van symptomen en niet op oorzaken?

FL: Ik zou niet zeggen dat het een verkeerde kijk is maar wel een te eenzijdige omdat het een belangrijke, groeiende dimensie in de gezondheidszorg grotendeels buiten beschouwing laat. Het biometrisch interventiemodel werkt inderdaad grotendeels aan symptomen en niet aan oorzaken. Voor die aspecten in de gezondheidszorg die een duidelijke link vertonen met maatschappelijke problemen zie je dat binnen dat model geen oplossing gevonden wordt waardoor de gezondheidsvraag voortdurend gereduceerd wordt tot het probleem van een individuele patiënt en te weinig geformuleerd wordt in een vraag naar onze samenleving.

DM: Kan u ons een aantal redenen geven voor de groei van de overheidsuitgaven op vlak van gezondheidszorg? En hebben de recente ingrepen om deze stijging af te remmen te maken met de overgang naar een ander ontwikkelingsmodel?

FL: De onderliggende toon van jou vraag zegt iets over een visie van jou vraag zegt iets over een visie van de gezondheidszorg waar ik toch een aantal problemen mee heb namelijk die van we hebben gedurende enkele decennia na WOII een enorme ontwikkeling gekend en dat moeten we dan nu maar terugschroeven. Ik denk niet dat we kunnen zeggen dat we in die decennia na WOII op een exuberante manier de gezondheidszorg bedreven hebben en dat we dat nu allemaal maar eens zouden moeten terugschroeven.

DM: Dat bedoel ik zeker niet.

FL: Indien dat de algemene toon zou zijn, dan ben ik het daar zeker niet mee eens. Het spreekt vanzelf dat er binnen een sector als de gezondheidszorg in sommige gevallen een aantal misverstanden zijn gegroeid. Ik denk onder andere

aan de zeer sterke verspreiding van de technologie. Zou een striktere planning hier niet welkom geweest zijn? Ik denk niet dat de gezondheid van de bevolking direct afhankelijk is van het feit of elk ziekenhuis voorzien is van een scanner. We kunnen in België zeker niet spreken van overdadige gezondheidsuitgaven. Het uitgavenpercentage van de gezondheidszorg in het Bruto Nationaal Product bedraagt 7,9%. In Nederland: 8,3%; Frankrijk: 9,1%; Duitsland: 8,5%; VS: 14%! Wij zitten dus in de middenmoot.

DM: Nochtans is het liedje dat in de pers steeds gezongen wordt dat de gezondheidszorguitgaven op een buitensporige wijze gegroeid zouden zijn. Deze zouden dan onder controle gehouden moeten worden en vandaar ook de recente ingrepen in de gezondheidszorg. Kan u een aantal overheidsinterventies in de gezondheidssector beschrijven? En welke zijn de gevolgen ervan?

FL: De frappante ingreep is de toename van de eigen bijdrage. De eigen bijdrage is sinds het midden van de jaren '70 voortdurend gegroeid. Dit gaat samen met een relatieve daling van de bijdrage van de overheid. Idee daarachter is: doordat de mensen er zelf voor moeten betalen zullen ze minder gezondheidszorg 'consumeren' en zo de overheidszorg stopzetten. Ik vind dit een zeer domme redenering. Minder consumptie impliceert immers niet noodzakelijk een beter gebruik van de gezondheidszorg. Integendeel, deze categorie van mensen die het financieel moeilijk heeft, zullen de eerste zijn om af te haken. Meer en meer mensen komen hierdoor in een bijzonder precare situatie te staan op vlak van gezondheidszorg. De sociale franchise (terugbetaling van kosten vanaf de 15000 bereikt wordt) dient dit op te vangen. Maar ook dit klopt niet: de geneesmiddelen en de thuiszorg zijn daarin niet begrepen terwijl de geneesmiddelen gemiddeld de grootste kost uitmaken.

Mensen gaan tegenwoordig naar de apotheker en laten dingen weg in hun bestellingen of vragen kleinere verpakkingen omdat ze het niet meer kunnen betalen. Mensen gaan ook van langzaam meer telefonisch hun

arts raadplegen. Dit zijn belangrijke indicatoren die erop wijzen dat er wat aan de hand is. Ik verwijs ook nog even naar de OCMW-uitgaven in het Brusselse: 600 miljoen alleen voor de gezondheidszorg. De toegankelijkheid tot de gezondheidszorg is dus zeer sterk in het gevaar aan het komen. (voor meer informatie zie F. Loucx (ed.), *Gevelarchitectuur van de welvaartsstaat. Ongelijke toegang tot de gezondheidszorg*. Vubpress, Brussel, 1995.)

DM: Wat vindt u van de theorieën die de klemtoon leggen op de afhankelijkheid van de patiënt van de medische sector? Wat denkt u over het feit dat de patiënt indien hij op consultatie gaat bijna geneesmiddelen verwacht terwijl aangetoond werd dat vele ziekten perfect geneesbaar zijn zonder medicijnen? In dergelijke gevallen hebben we voornamelijk met het Placebo-effect te maken. Tevens wordt er op consultatie gegaan uit nood aan sociaal contact. Ik denk dan bijvoorbeeld aan alleenstaande ouderen van dagen. Anderzijds besef ik dat dergelijke visies maar al te vlug aangegrepen worden om de rationalisering in de gezondheidssector te verantwoorden. Kan u ons iets meer vertellen over de geneesmiddelenafhankelijkheid in het bijzonder en de afhankelijkheid van de patiënt ten opzichte van de medische sector?

FL: Ik denk dat je zeer veel vragen stelt in één vraag. Laat ons starten met de problematiek van de geneesmiddelen. Enerzijds zegt men voortdurend dat de gezondheidssector in België een sector is waar de markt nauwelijks speelt. Dat klopt, zeker in vergelijking met de Verenigde Staten. Dat neemt niet weg dat ook in België de farmaceutische industrie een zeer belangrijke rol speelt. Deze industrie hanteert marktprincipes in datgene wat ze doet, als voornaamste doel heeft zij winstmaximalisatie, waar zij trouwens aardig in slaagt. Dit is een belangrijk gegeven want binnen het biometrisch interventiemodel spelen genees-

middelen een grote rol. Dit wil zeggen dat binnen een biometrisch interventiemodel er een zeer grote impact is van een marktgerichte sector. Anderzijds stellen de dag van vandaag de patiënt meer en meer eisen. Dit mag men echter niet overroepen want de patiënten hebben bij wijze van spreke het biometrisch interventiemodel geïnternaliseerd. Het feit dat veel patiënten geneesmiddelen verwachten wanneer zij naar de dokter gaan is daar een goed voorbeeld van. Bovendien dienen we in deze context nog een andere component toe te voegen namelijk het feit dat 14% van de artsen geen 5 patiënten per dag ziet. Deze dokters wensen hun precare inkomen te verzekeren. Binnen het bestaande prestatiegeneeskunde-systeem en het feit dat de patiënt pillen verwacht zullen zij voldoen aan de verwachtingen van die patiënt anders lopen zij het risico dat die patiënt naar een andere geneesheer overstapt. Binnen het bestaande financieringssysteem, de bestaande systemen van honoraria (nvdr.: artsen worden in België betaald per behandeling, prestatie) zullen de artsen als het ware om economische redenen gaan voorschrijven. En alzo wordt -niet zelden ongewild- de afhankelijkheid vergroot. Het is dus complexer dan de arme patiënt die onderdrukt wordt door de cynische arts.

DM: Ik zou het nu graag hebben over de zgn. QALY's (Quality Adjusted Life Years). Deze term kadert volledig in de rationalisering van de medische sector. Men is namelijk op zoek naar een maatstaf die zou kunnen maken wie recht heeft op een bepaalde behandeling en wie niet. Kortom, een selectiecriteria. Dit zijn de QALY's geworden. Men berekent alzo hoeveel 'kwaliteitsjaren' een bepaalde persoon met een bepaalde leefstijl theoretisch nog zal te leven hebben. Alzo creëert men in feite een onelidige behoefte aan behandelingen aangezien ze niet voor iedereen beschikbaar zouden zijn. Welke grenzen worden er bij dergelijke gedachtengangen nog gesteld aan de geneeskunde?

FL: Over de QALY's weet ik persoonlijk niet zoveel. Ik denk dat je daarvoor best eens met Rudy Verbinnen gaat praten (nvdr.: wat we dan ook misschien eens gaan doen). Wat ik wel vaststel is dat men in het kader van besparingsoperaties van langzaam meer vragen gaat stellen bij bepaalde medische handelingen: Wie heeft nog recht op een bepaalde medische handelingen? Men stelt bijvoorbeeld vragen als 'Heeft een roker nog recht op een bepaalde operatie? Kan op een bepaalde leeftijd een bepaalde operatie nog verricht worden?'. Ik denk dat we in een gevaarlijk straatje belanden indien we dat soort grenzen bereiken en dat soort vragen beginnen te stellen want dan lopen we het risico dat economische overwegingen doorslaggevend gaan worden in de

beslissingen van het optreden van de gezondheidszorg. Wie heeft het recht om over dergelijke vragen te beslissen. Mij doet het denken aan een Orwelliaanse samenleving. Dit wil niet zeggen dat de gekste verwachtingen naar de gezondheidssector toe moeten voldaan worden zoals een hoogbejaarde dame met baby. Complexer echter is de verlenging van het leven, bijvoorbeeld. Ik hoop

dat men er zich altijd sterk zal tegen verzetten dat financiële redenen gaan meespelen in het beslissen over de beëindiging van iemand zijn leven.

DM: Een eigenschap van de Westerse geneeskunde is het steeds proberen om de dood verder uit te stellen. Het willen overwinnen van de dood in feite. Hier hebben we ook te kampen met een eindeloos proces waardoor constant nieuwe behoeften gecreëerd worden en er ook geen grenzen gesteld worden aan het medisch bedrijf. De westerse mens zou in feite terug moeten leren sterven.

FL: Ja. Ook dit is een zeer complexe problematiek waar we zeer genuanceerd moeten in zijn. Als gevolg van de zeer snelle ontwikkeling van de geneeskunde gaat de bevolking onrealistische verwachtingen creëren toe de geneeskunde. Vanaf je over de problematiek van sterven en de terminale fase begint dan wordt je geconfronteerd met de grenzen van de geneeskunde. Wij leven in een zeer artificiële samenleving waar je het geluk kan kopen en de dood wordt weggevoerd. Het geluk is een koopwaar geworden. Probleem is natuurlijk dat in een wereld waar je alles koopt de dood een storend element wordt. Bij de terminale fase staat de arts dan ook met relatief weinig instrumenten in zijn handen. We kunnen ons dan ook de vraag stellen of binnen dat biometrisch interventiemodel ook aan deze dimensies niet te weinig aandacht wordt besteed, aandacht aan de inleving in deze situaties, de psychische dimensie. De opleiding van artsen schiet op dat vlak schromelijk tekort. Vanaf het moment dat geen technische ingrepen meer kunnen genomen worden zie je dat de geneeskunde daar vaak staat met lege handen. Een opleiding als verpleegkunde is heter gewapend tegen dat soort problemen.

Ondanks dat eerstvolgende vraag het verband tussen de gezondheidszorguitgaven en het aantal dokters betreft, moeten we wegens plaatsgebrek hier afhaken. U zal nog een weekje of twee, of drie, op uw honger moeten blijven vooraleer u de onkrachtiging kunt lezen van de argumentatie van onze benemde regering ter installatie van een ingansexamen in de geneeskunde en de tandheelkunde. Als voorsmaakje bieden we u hier reeds een kleine bloemlezing aan uit de schokkende uitspraken van Loucx in de volgende Moed: de numerus clausus is niets anders dan een bliksemafleider, de prestatie-geneeskunde is het hete hangijzer naar ook het stokpaardje van de liberalen, stempeltourisme. Tevens bieden wij u volgende keer een mogelijk toekomststrampenscenario bij alle mogelijke vormen van regulering van het arsenaalbod.

RR

VRIJBLIJVENDE ADVIEZEN VOOR DE UNIVERSITEIT "Morgen kan het allemaal anders zijn"

Het cordon lijkt niet zo sanitair meer, en de loodgieter heeft teveel werk met de lekken in eigen huis. Men heeft er zelfs een - goud van oud - communautair relletje voor over, om één en ander te verbergen. Het Vlaams Blok nestelt zich in het centrum (of is het nu niet andersom?). De VU vrij openlijk - wel ja, werpt handkussjes - met het Blok, de VLD ziet één en ander wel zitten. Laast vonden enkele parlementsliden het nodig cultuur uit te dragen: Vlaamse huis-keuken- en tuinschilderingen (Mark Eyskens (CVP), Gerolf Annemans (VB), en een VLD'er, de naam ongaat me): 'Just for fun'. Maakt de rechtse vleugel zich op tegen een progressiever frontvorming?

In De Morgen van vandaag (dinsdag 6 februari - nvdr) wordt het nog eens geïllustreerd: Johan Leman (centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding) en Philippe DeCoene (Europarlementslid) zijn gearmeerd over de samenwerking tussen CVP, VLD, VU en Vlaams Blok in het parlementaire overlegplatform in hun streek (Kortrijk - Roeselare - Tielt). 'Laat het Vlaams Blok maar eerst zichzelf normaliseren door zijn antidemocratische programapunten in te slikken', stellen Leman en DeCoene.

DE VUB EN EXTREEM-RECHTS.

Ook op de VUB is men verontrust over het politieke belang dat onverdraagzaamheid, racisme en totalitaristisch denken recent hebben verworven. Op aanvraag van de rektor werd dan ook een discussiegroep opgericht (bedoeling is dat ook over andere hete hangijzers zulke discussiegroepen samengebracht worden). De VUB en extreem-rechts werd voorgezeten door professor Marc Elchardus, politicoloog en socioloog. Hij legt uit: 'Deze discussiegroepen hebben de opdracht na te denken over de problemen die op de universiteit heersen. Dit gebeurt buiten de structuren om, en de bedoeling is een tekst te produceren waarvan men verwacht dat die een beetje intellectueel onderbouwd is.'

Onze ontgoocheling is echter groot, de opzet was immers nog groter: 'aanbevelingen geven m.b.t. het optreden tegen vertegenwoordigers van het extreem-rechtse gedachtegoed'. Er heerste veel onduidelijkheid in deze, en spijtig genoeg moeten we vaststellen dat de discussiegroep er niet in geslaagd is één en ander te verlichten. Men wijst op 'totalitaristisch denken, onverdraagzaamheid en racisme' en somt bestaande wetten op om dit denken te beteugelen - wetten die zeer moeilijk toepasbaar zijn -, en voor de rest is het van 'wees alert!'. Alsof we dat niet waren!

EXPERTISE.

Als men deze tekst intertekstueel bekijkt moet men de verdienstelijkheid van het luik 'Positieve acties vanuit de universiteit' zeker vermelden: hier wordt meer over het onderwijs gezegd dan in de verankeringsnota. We trokken met de vragen die ons teisterden naar professor Elchardus, en denken er nog steeds het onze van. Maar, hoe werd deze discussiegroep nu samengesteld? Op basis van expertise? 'De groep is samengesteld in functie van het onderwerp. Eerste criterium: mensen die met het extreem-rechtse fenomeen in contact zijn geweest (politieke partijen, anti-fascistische organisaties, ...); tweede criterium was: verschillende strekkingen samenbrengen om een éénzijdige visie op de problematiek te vermijden', aldus Elchardus.

Het eerste luik van de tekst bevat oriënterende principes, waarin eerst extreem-rechts wordt beschreven. Men waarschuwt eerst ook voor het niet minder gevaarlijk extreem-linkse denken. 'het is niet minder gevaarlijk de misdaden van Stalin dan die van Hitler te trivialisieren'.

Marc Elchardus: 'Het was de groep niet te doen om één politieke partij. Het is ons te doen om een politiek van uitsluiting, geïnstitutionaliseerde onverdraagzaamheid, naar totalitaristisch denken, naar afbouwen van wat nog rest van de debatcultuur; naar manicheïstische denkwijzen - de samenleving opdelen in 'de goet en de slechten', en dat soort redeneringen'. Gelukkig was er een 'strategie van

dringendheid' die de discussiegroep op extreem-rechts gepind hield.

VRIJE MENINGSUITING ?

Wat 'de opdrachten van de universiteit' betreft, lezen we in de tekst: 'Censuur, het beperken van de vrije meningsuiting en van communicatie en debat, houden een grote bedreiging in voor de definitieve kenmerken van een universiteit'. Hier kunnen wij ons echter maar deels bij aansluiten; het woord 'vrij' wordt hier heel absoluut geïnterpreteerd, daar waar wij ervan overtuigd zijn dat 'absolute vrijheid' onmogelijk is in een samenleving. Is deze vrije meningsuiting geen alibi om niets te doen? In een 'worst case scenario' zou men wel zien waar men staat met deze vrije meningsuiting. De truuk bestaat er immers in dat het Vlaams Blok zich hier steeds kan op beroepen en tegelijk ook democratisch lijkt (dat is het natuurlijk). Een partij die de staat als zijn vijand ziet en er de adjectieven racistisch en fascistisch maar bijneemt lijkt ons inzien een loopje te nemen met de democratische beginselen. Maar ja, wij zijn democraten. Zijn we dan niet verplicht de democratie te beschermen? De probleem is dat men al te lang getalmd heeft in België, en dat 'de eensgezindheid die de grote politieke stromingen vertonen in hun verbale afkeer van extreem-rechts in contrast staat met het gebrek aan effectieve maatregelen en daadkrachtig optreden' (Jos Vander Velpen, *Zwarte horizonten*, 1995). Men refereert in het verslag naar 'het strategisch oogpunt' van repressief optreden: 'Beteugeling en vervolging kunnen volstrekt ondoeltreffend en zelfs averechts werken'. Hoe komt het dat de repressie in Nederland dan wel doeltreffend kan zijn? Een wolf in een schapevacht is én blijft een wolf!

KWETSBARE DEMOCRATIE.

Jaap van Donselaar, navorser aan de universiteit van Leiden en werkzaam bij de Anne Frank stichting, komt in zijn studie 'De staat paraat? De bestrijding van extreem-rechts in Europa' tot de conclusie dat de Belgische democratie 'de meest kwetsbare' is. 'Het ontbreken van 'partijverbod' als uiterste middel, de zwakke racismewet, de terughoudendheid bij het optreden tegen extreem-rechtse manifestaties en het toegankelijke kiesstelsel (evenredige vertegenwoordiging), dit alles tesamen maakt de Belgische democratie kwetsbaar', aldus van Donselaar. Hierbij willen we wel opmerken dat volgens ons het evenredig kiesstelsel nog niet zo kwaad is; het geeft immers ook minderheden een stem in het parlement. Van Donselaar heeft ook voor het dilemma van repressieve maatregelen, maar ziet toch dat ze in Nederland en Duitsland met (wisselend) succes werden toegepast.

Wij willen dan ook niet voor een blinde repressie pleiten; we zijn er ons van bewust dat een personeelslid dat lid is van een extreem-rechtse

organisatie niet altijd een militant is, men moet deze mensen dan ook niet broodroven (tenzij ze handelingen stellen die tegen de principes van de VUB ingaan, zoals het in de tekst staat). Maar academisch personeel dat lid is van een extreem-rechtse organisatie - en waarvan dat geweten is -, daar zou men tegen moeten optreden: hun prestige geeft prestige aan extreem-rechts en zo'n lidmaatschap is in strijd met de principes van Vrij Onderzoek die het AAP (Assisterend Academisch Personeel) ondertekent. Over deze materie waren er de

bevestigde discussies. Marc Elchardus: 'Wij hebben daar beslist dat we het principe van vrijheid van meningsuiting en vereniging misschien wel heel radicaal moesten bekijken, zeker op een universiteit. Is het verbod hier te werken onwille van een engagement in een politieke vereniging geen beperking van de politieke vrijheid? Als een persoon die dat engagement aangaat echter ook nog handelingen stelt die in strijd zijn met onze basisprincipes die in onze deontologische reglementen liggen, tenzij met wat grondwettelijk bepaald is, dan moet heel hard worden opgetreden. Zeker als die mensen deel uitmaken van het academisch personeel.'

EEN RECHTSE AAP ?

Maar is voor iemand die deel uitmaakt van het academisch personeel het lidmaatschap tot een extreem-rechtse organisatie al niet laakbaar? Elchardus: 'Er is natuurlijk een grijze zone i.v.m. wat al dan niet laakbaar is en misschien gaat er dan van een bepaalde persoon een invloed uit op de studenten - enfin, het is te hopen dat de mensen die hier les geven er ook een beetje

in slagen de studenten te beïnvloeden hé, ik hoop dat dat van al onze lesgevers gezegd kan worden'. En verder nog: 'Voor de arbeidsrechtbank zal men altijd in ongelijk gesteld worden, onze wet beveligt dat soort vrijheid van meningsuiting'. Waarmee eens te meer bewezen is dat het wettelijk kader ter bestrijding van extreem-rechts niets voorstelt. En waar bevinden de kernwaarden van de VUB zich in dit alles? Elchardus stelt dat 'een universiteit een plek moet zijn waar men dingen kan zeggen die men op andere plaatsen niet kan / mag zeggen, ook als dat tegen anderen hun mening ingaat. Men moet choquerende dingen kunnen zeggen met respect voor de debatregels en het Vrij Onderzoek, want rechts is een gevaar, maar bepaalde anti-fascistische strekkingen zijn ook gevaarlijk; ze gebruiken dezelfde militanistische techniek, hetzelfde manicheïstische denken.'

Wat de actie op onderwijsvlak zoals ze door de discussiegroep werden voorgelegd betreft, zijn wij zeer positief gestemd. De organisatie van een cursus die door alle studenten gevolgd wordt, kan alleen maar aangemoedigd worden. Alleen een

onverdraagzaamheid, ...: het blijft nogal vaag. Antwoord van Elchardus: 'Voor wetenschappelijke bedoelingen is het goed een definitie te geven. Maar als men dat gaat gebruiken tegen individuen, waar dan ook nog eens de broodwinning in gedrang komt, dan moet men zeer stevig in zijn schoenen staan. Dat konden we niet doen; er is immers ook de context: morgen kan het allemaal anders zijn'. Bij deze uitsluiting van de professor maken wij ons toch enkele ernstige bemerkings: 'Is wetenschap dan vrijblijvend?', en als 'het morgen allemaal anders kan zijn', waarom zou men dan nog een bepaald engagement aangaan? Gelooft de professor dit zelf?

De maatschappijkritische noot ontbreekt nagenoeg volledig in de tekst. Extreem-rechts bestaat toch niet op zichzelf. 'Zoals het voorbeeld van het migrantenprobleem aantoonde, zijn de nieuwe nationaal-populistische verkiezingsbewegingen de uitdrukkingen en het medium van een protesthouding', stelt Uwe Backes in 'Extreem-rechts in Europa'. Een protesthouding. Waartegen? Marc Reynebeau in 'Het klauwen van de leeuw': 'Uit het IPSO-onderzoek blijkt dat deze kiezers bevangen zijn door een uitgesproken gevoel van politieke machteloosheid en menen dat ze een slechts geringe sociale status bezitten (...). Het gaat, kortom, om mensen uit al gemarginaliseerde groepen'. Waarmee men op deze problematiek niet dieper in? Heeft extreem-rechts ook zijn bestaan niet te danken aan sociaal-economische oorzaken? Elchardus: 'U suggereert sociaal-economische oorzaken. Wel, dat is een halve waarheid. Alle onderzoek wijst uit dat houdingen en opvattingen die samenhangen met het onderwijsniveau veel belangrijker zijn als determinanten van extreem-rechts stemgedrag'. Maar hangen onderwijsniveau en sociaal-economische omstandigheden dan niet dikwijls -zoniet meestal- samen? 'Ja, maar op dat gebied kan de VUB maar weinig doen'; ze kan alleen mensen oproepen zich te engageren in die politieke partijen die iets willen doen aan de tewerkstelling van de laaggeschoolden, want daar ligt het probleem'. Maar ondertussen is de hele Europese samenleving onderhevig aan een ruk naar rechts. 'Deze opschuiving is eigen aan de democratie', zegt Elchardus, 'moet men daarom de democratie gaan beknotten?'. Zeker niet in enge zin, maar moet men dan lidzaam toezien hoe de democratie slachtoffer wordt van zijn eigen tolerantie? Moeten we dan allemaal martelaars zijn? Moet men daarom de democratie laten verrotten?

DE VUB-DAG.

De VUB moet als leefgemeenschap instaan 'voor de creatie van een enthousiast en dynamisch klimaat' en 'het vormen van een levendige gemeenschap wordt bevorderd door ontmoeting, ritueel en feest'. Een jaarlijkse 'festieve' VUB-dag moet hier sociaal brengen (incl. rommelmarkt en pensenkermis). Een jaarlijkse festieve VUB-dag in boerenkernmissijl? Folklore en traditie als tegengif voor extreem-rechts? (De samenstellers van de tekst zullen het waarschijnlijk wel iets ernstiger bedoeld hebben). Tot slot kunnen we slechts de hoop uitspreken dat verdere discussie en verder onderzoek zullen leiden tot een preciezere stellingname t.o.v. extreem-rechts. We begrijpen wel dat men voorzichtig moet zijn met betrekking tot de individuele vrijheden en rechten

(vervolg op pagina 6)

Interview met de SoRtop

Tradities... We gaan er zeker niet mee breken. Een interview met de "heer voorzitter" van de Sociale Raad (SoR) en zijn collega "er net onder" mag ook dit jaar niet ontbreken. De Moelial stelt de vragen, Nic Van Craen en Bart Julliams antwoorden.

De Moelial (DM): Kan u een evaluatie geven van het afgelopen SoR-jaar?

Nic Van Craen (NVC): Het was iets volledig nieuws voor mij aangezien ik met een filosoof (nvdr: Nic was vorig jaar ondervoorzitter en de voorzitter van vorig jaar studeerde filosofie) mocht samenwerken. Wij vullen elkaar goed aan. Steven Vervoort het filosofische en bij mij, als handelsingenieur, de meer financiële aspecten. Over de werking van de Sociale Raad in het algemeen denk ik dat we toch vrij veel behandeld en gedaan hebben zoals onder andere een aantal maatschappelijke standpunten die we hebben ingenomen, de problematiek Jette, de bouw van de nieuwe studententoken aan de Schoofsflaan en het restaurant. Al deze zaken hebben vrij veel tijd in beslag genomen, omdat er, zoals je weet, vrij veel problemen rond zijn ontstaan, zeker de tijdsvertraging. Ook het milieuplan dat vorig jaar is opgestart en de goede samenwerking met de administratiedienst krijgen dienen vermeld te worden.

DM: U vermeldt enkel de positieve punten. Waar blijven de negatieve geluiden?

NVC: Wat voor mij als negatief uit de bus gekomen is, zijn een aantal SoR's die te lang geduurd hebben omdat er zodanig veel gediscussieerd werd. In die mate zelfs dat het agendapunt op zich bijna uit het oog verloren werd. Met als voorbeeld het goedkeuren van de verslagen van de diensten in gebouw Y (nvdr. hiermee wordt bedoeld De Moelial, VO. BSG). Verder vond ik het spijtig dat er nog altijd persoonlijke vetes aan de oppervlakte komen.

Bart Julliams (BJ): Negatief ervaar ik vooral het feit dat er mensen in de SoR en in de Raad van Bestuur (RvB) zaten om te vegeteren en dat deze op de vergadering zelfs aankwamen en pas daar hun klassieke bruine enveloppe opensekerden zodat eenieder kon zien dat ze de documenten nog niet hadden ingezien.

DM: Hoe evalueren jullie de afgelopen verkiezingen voor de SoR en RvB?

NVC: Ik ga daar heel kort in zijn. Zoals de huidige samenstelling van de SoR eruit ziet, vind ik ze heel goed. Zoals iedereen weet zijn er van de zes plaatsen vijf door 'De Lijst' bezet en één door 'De JA-Lijst', namelijk Joke Callewaert. En dit is iemand waar ik persoonlijk heel goed mee kan opschieten en goed van gedachten mee kan wisselen. Wat ik alleen als positief kan ervaren. In dat opzicht beschouw ik de verkiezingen als geslaagd. Dit jaar zijn er iets meer mensen van 'De JA-Lijst' die in de commissies zitten op vraag van beide partijen. Een aantal mensen van die lijst zijn achteraf naar ons toegestapt en zeiden 'kijk, het is niet omdat we niet verkozen zijn, dat we niet meer werken aan het beleid'.

DM: De uitslag van de SoR-verkiezingen voor de twee lijsten kwam uit op een 60/40% verhouding terwijl de zetelverdeling 5 tegen 1 bedraagt. Kan je zeggen dat deze verdeling representatief is?

BJ: Dat is een problematiek die met zoals de problematiek van de veiligheid, de slagbomen en de pasjes elk jaar opnieuw voor en na de verkiezingen ten berde wordt gebracht. Ik stel mij dan wel de vraag waarom dat het tot hertoe nog nooit op de SoR gekomen is. (nvdr. Hier vergist de ondervoorzitter zich aangezien een aantal jaren geleden een voorstel ter hervorming van het kiessysteem in een meer representatieve richting wel op de SoR is gekomen maar het werd toen afgekeurd.) Wij hebben daar reeds over gesproken en er zal een voorstel op de SoR behandeld worden.

DM: Volgens ons beantwoordt een verdeling van 5 zetels tegen 1 eerder aan een 80/20 verhouding dan aan een 60/40.

NVC: Een 80/20 verhouding t.o.v. een 60/40 verhouding is waarschijnlijk niet zo rechtvaardig in die zin dat de representativiteit niet zo rechtlijnig is. Maar anderzijds is dit het eeuwige probleem van met lijsten of kandidaten op te komen. Elk kiessysteem heeft zijn voor- en zijn nadelen. Ik stel vast dat ik in feite, voor mezelf, als kandidaat individueel opkom, en dat als ik een bepaald beleid steun, blijkbaar ook die andere mensen steun. Dit vertaalt zich dan in het opkomen als lijst.

DM: Een kiessysteem met voorkeurstemmen houdt ook rekening met het individu. Indien men een kiessysteem toepast dat zich vertaalt in een zo goed mogelijke representatieve verdeling van de zetels gecombineerd met voorkeurstemmen had het resultaat er lichtelijk anders uitgezien, namelijk een 3/3 verdeling.

(nvdr: het huidige kiessysteem is niets anders dan een soort van poppoll. Theoretisch zou dus een lijst X met 6 kandidaten met elk 300 stemmen en een lijst Y met elk 299 stemmen in een dergelijk systeem resulteren in 6 zetels voor de X-lijst en nul voor de Y-lijst.)

NVC: Als dat zo is, dan is het zo. Het is niet dat ik hier vastgeroest zit in mijn stoel. Ik sta open voor vernieuwing.

DM: Wat zijn de voornaamste punten die je dit jaar verwezenlijkt wil zien? Kortom, welke zijn de krijtlijnen van dit nieuwe SoR-jaar?

NVC: De uitbouw van de Sociale Sector te Jette is voor mij één van de primaire dingen omdat de kans heel groot is dat de eerste kandidatuur geneeskunde naar daar verhuist. De financiering van de buitenlandse studenten, omdat die meer en meer op de helling komt te staan, staat ook op de agenda. Het milieuplan: er is hier een principe-verklaring genomen, die nu nog praktisch uitgevoerd moet worden. De Schoofsflaan op een juiste manier en hopelijk op tijd van start laten gaan. De continuïteit verzekeren op vlak van het Restaurant.

Verder hebben we een aantal denkoefeningen gemaakt op vlak van de huidige financiering voor de Sociale Sector. We kunnen natuurlijk een hogere toelage vragen aan de Vlaamse Gemeenschap, maar dat is tegenwoordig niet meer

realistisch. Een andere piste die we verkend hebben is een verhoging van het inschrijvingsgeld naarmate het inkomen van de ouders stijgt. De studenten hebben zich altijd met hand en tand verzet tegen de verhoging van het inschrijvingsgeld omwille van het principe dat men moet streven naar een zo kosteloos mogelijk onderwijs. Ik ben de eerste om hiermee akkoord te gaan. Maar we moeten ook streven naar het solidariteitsprincipe van de studenten onderling. (nvdr: tijdens het interview hebben we verkozten om hier niet dieper op in te gaan, maar we komen er zeker op terug indien dit voorstel werkelijk op tafel komt.)

DM: Kan je misschien nog even kort ingaan op de problematiek van Jette?

NVC: Voor Jette is het dus zo dat er al een aantal maanden een overlegkomitee 'Transfer Jette' bezig is, waarin ik ook zetel. Daarin wordt de algemene problematiek besproken. Zelf heb ik mij daar vooral bezig gehouden met de uitbouw van de Sociale Sector. Het zou er op neer komen dat er permanente diensten te Jette zouden zijn voor Studiedadvisie, de Sociale dienst en de Jobdienst. Daarbij zou een uitbreiding van het restaurant eventueel noodzakelijk zijn, afhankelijk van de grootte van de transfer. Er moet het een en het ander herzien worden wat kamerbestand op de VUB zelf betreft. Op korte termijn moet er echter gekken worden naar het kamerbestand in de privésector. Verder moet er gedacht worden aan de uitbouw van cultuur. Op dit moment tracht men dit op te vangen door een busdienst, die we elke donderdagavond tussen het Kultuurkoffie en Jette hebben ingelegd.

DM: Kan je even ingaan op de problematiek van de buitenlandse studenten?

NVC: Het is dus bijvoorbeeld zo dat 'buitenlandse studenten' niet meer vallen onder de 'normale financierbare studenten' en dat hun financiering valt onder ontwikkelings samenwerking. Deze financiering zal afschaffen worden, iets waar de ULB op dit moment reeds mee bezig is. Dit zou voor deze mensen als gevolg hebben dat de inschrijvingsgelden worden opgetrokken tot de werkelijke kost (zo'n 200 000 frank). Dit zou aan de VUB absoluut vermeden moeten worden. Daarom zijn we met het ABOS gesprekken begonnen om de financiering vandaar te krijgen.

DM: Kan je ons wat meer vertellen over dat nieuwe orgaan dat naar analogie met het BEA (Bureau des Etudiants Administrateurs) aan de ULB zopas werd opgericht? Hoe zit het met het beloofde studentenparlement?

NVC: Het is een orgaan dat onafhankelijk van de SoR en de RvB werkt. De naam die het heeft meegekregen is BSV: Bureau voor StudentenVertegenwoordigers. Vorig jaar is gebleken dat er een zeer hechte groep studentenvertegenwoordigers was. Zowel in de RvB als in de SoR alsook in een aantal andere organen. Hieruit is logisch voortgevloeid dat wij op regelmatige basis begonnen te vergaderen om over een aantal agendapunten te discussiëren. We hebben dat dit jaar willen opentrekken naar alle studentenvertegenwoordigers, plaatsvervaarders en effectieven in beide raden en er een beetje een officieel orgaan van gemaakt. Hier hebben wij ons gebaseerd op de

statuten van het BEA. De bedoeling hiervan is om de samenwerking tussen de studentenvertegenwoordigers te optimaliseren en door middel van tweewekelijkse vergaderingen het overleg echt vastleggen. In verband met het studentenparlement of Algemene Vergadering(AV), hebben wij ons voorgenomen minstens één keer per semester een AV bijeen te roepen om daar voor te leggen wat onze werking van de afgelopen periode geweest is. Daarnaast zullen we indien er een bepaalde problematiek rijst, zoals bijvoorbeeld de Numerus Clausus, de Biotechnologie nota of de inschrijvingsgelden, zullen we proberen binnen het BSV een gezamenlijk standpunt in te nemen en dan een AV bijeen te roepen om daar de mening van de studenten aan te horen. Ik wil hier zeker nog bij zeggen dat de beslissingen die het BSV neemt, absoluut geen invloed hebben op de leden die in de SoR of in de RvB zitten.

BJ: Wat betreft de informatiedoorstroming zal er getracht worden d.m.v. nieuwsflashes, artikels... de studenten te informeren van wat er op die BVS vergadering besproken wordt. We zullen de besluiten die al in de SoR genomen zijn, samenvatten en verspreiden aan de desbetreffende valva's.

DM: Wat is de relatie tussen het BSV en het BSG, Studierkring Vrij Onderzoek.... ?

BJ: De bedoeling is ook hen uit te nodigen en hen te raadplegen zodat ze daar deel van uitmaken. Wij willen helemaal niet de concurrent van het BSG worden.

DM: Onlangs werd op de SoR geopperd om de bevoegdheden die het BSG heeft op vlak van studentenpolitiek in vraag te stellen wegens haar gebrekkige werking hieromtrent. Wat vinden jullie hiervan?

(nvdr: de bevoegdheden van het BSG bestaan er o.a. in dat zij een afvaardiging sturen naar VVS (Vereniging van Vlaamse Studenten) en een afvaardiging voorstellen die de VUB vertegenwoordigt in de VLIR (Vlaamse interuniversitaire raad))

NVC: Het BSG bestaat op dit

moment uit vrij weinig mensen en de weinige krachten die er nog zijn. geven zich voor 200% van hun tijd. Het gevolg daarvan is inderdaad geweest dat ze hier en daar hun verantwoordelijkheid niet genoeg hebben kunnen opnemen, maar ik ga niet direct in twijfel trekken of hun bevoegdheden moeten herzien worden. Want dan vind ik eerder dat je het verwijt bij de studenten in het algemeen moet leggen omdat de motivatie op dit moment ergens rond het vriespunt schommelt. Ik stel alleen maar vast dat de motivatie een beetje verschoven is naar andere diensten en ik kan dit alleen maar toejuichen. Maar om daarom direct te zeggen dat de bevoegdheden moeten doorgeschoven worden, daar wil ik eerst nog eens over discussiëren.

DM: De uitbestedingen van de Copyshop en 't Complex, bepaalde hervormingen in het cafeteria ter generering van inkomsten: zijn dit activiteiten verenigbaar met het beleid van een sociale sector?

NVC: Wat de Copyshop betreft heeft men inderdaad geopteerd voor een uitbesteding. Maar hier zijn wel een aantal voorwaarden aan gesteld geweest. Waaronder een copieerapparaat dat copies maakt aan 1 frank. De Sociale Sector ontvangt inkomsten voor de huur van het lokaal, plus ook het feit dat Crazy Copy een aantal beurzen uitschrijft naar de studenten toe. In dat opzicht past het in een sociaal beleid. Hetzelfde geldt voor het restaurant. Het onderliggend doel is de uitbreiding van de sociale voorzieningen en dus een sociaal restaurant te kunnen behouden met een derde toeg, extra zitplaatsen, uitbreiding vlugge snacks... Een polyvalente hal voor het aantrekken van meer lunchen, die gegeven zouden worden bij congressen, bezoeken... En dan is er het bedieningsrestaurant, hier is het altijd de optie geweest dat de inkomsten daarvan rechtstreeks zouden terugvloeien naar de Sociale Sector. In dat opzicht noem ik dit zeker een sociaal beleid, waarbij men een aantal social-profit en profit sectoren gebruikt om de non-profit sector te kunnen uitbreiden.

DM: Wij danken beide heren voor dit interview. (Bjorn & RR)

De voorzitter en de ondervoorzitter van de SoR hebben spreekuur elke donderdagmiddag. Studenten met problemen één adres: gebouw Y (naast het secretariaat)

Slechts 1 valentijnswensje geraakte door de strenge selectie:
Liefste Jan,
Graag had ik een Sega i.p.v. een moviebox
veel zoets. Je Nickknackje

Wedstrijd Namen Nieuw Restaurant Wedstrijd Namen Nieuw Restaurant
Wedstrijd Namen Nieuw Restaurant Wedstrijd Namen Nieuw Restaurant
Wedstrijd Namen Nieuw Restaurant Wedstrijd Namen Nieuw Restaurant

Proficiat

u bent de winnaar van een sukulent diner voor 2 à la carte in het nieuwe bedieningsrestaurant

De Commissie Restaurant van de Sociale Sector schrijft een wedstrijd uit. U tovert een naam voor het Bedieningsrestaurant en eentje voor de polyvalente zaal uit uw hoedje. (Om inspiratie op te doen kunt U deze twee zalen eventueel nader gaan bekijken achter ons teerbemende restaurant) U brengt uw ingenieuze vondst in een gesloten brief (met uw naam en eventueel uw motivatie) naar het secretariaat van de Sociale Sector in gebouw Y. En dit natuurlijk allemaal voor 16 februari om 12.00 uur. De Sociale Raad maakt later twee winnaars van evenveel dinetjes bekend. En dat bent U natuurlijk. Bonne appetite...

(vervolg van pagina 4)

-basisoelstellingen van vrij onderzoek én de grondwet... maar dit wil niet zeggen dat men geen duidelijke stellingen mag innemen. Het probleem met extreem-rechts is

dat er -vooral in ons land- te lang getalmid wordt in de strijd ertegen (de zwakke anti-racisme wet dateert van 1981, het Vlaams Blok hield zijn racismecongres in 1984). Zo blijkt dat onze democratische rechtsstaat heel wat gebreken toont m.b.t. de betugeling van extreem-rechts. Wij denken dan ook dat de Vrije Universiteit in deze problematiek een voortrekkersrol moet spelen, en

duis niet blind mag zijn voor de gebreken van onze democratische rechtsstaat én ook uitgesproken kritiek moet durven geven. Wij zijn waakzaam.

Thierry Serrien, burolid van de studiekering vrij onderzoek

Aan te bevelen literatuur uit de bibliotheek van de studiekering:

- Ford G. (1991). Europees Parlement: verslag over de bevindingen van de onderzoekscommissie racisme en vreemdelingenhaat. Luxemburg. Bureau voor officiële publikaties der Europese Gemeenschappen.
- De Schampheleire en Tharassekas (eds.). (1991). Extreem-rechts in Europa. VUB-Press, Brussel.
- Gijsels H.. (1992). Het Vlaams Blok. Uitgeverij Kritak, Leuven.
- Vander Velpen J.. (1992). Daar komen ze aangemarcheerd: extreem-rechts in Europa. EPO, Berchem.
- Caestecker F.. (1993). Ongewenste gasten: Joodse vluchtelingen en migranten in de dertiger jaren. VUB-Press, Brussel.

En verder:

- Van Donselaar J.. (1996). De staat paraat? De bestrijding van extreem-rechts in Europa. Babylon/De Geus.
- Vander Velpen J.. (1995). Zwarte horizonten. Radicaal rechts in Europa. Van Halewijnck, Leuven.
- Reynebeau M.. (1995). Het klauwen van de Leeuw. De Vlaamse identiteit van de 12de tot de 21ste eeuw. Van Halewijnck, Leuven.

EEN DAG UIT HET LEVEN VAN MR. BLUE

De laatste tijd verval ik andermaal te snel in oude gewoontes. Rituelen voor het slapengaan. Veel te lang in bed. M'n ochtenderecietie is al lang verdwenen, wanneer Chantal Pattyn me wekt. Frituur Victoria en ik heb niet eens ontbeten. Gaat Vooruit, ik draai me nog eens om. De middagduivel is weer eens op bezoek. Ik hoor voor de derde keer de door merg en been snijdende reclame voor de jongerenreserve van het Gemeentekrediet (als ik de eigenaar van dat irritante stemmetje ooit tegenkom, mag hij er op rekenen dat mijn handen z'n strottehoofd eens zullen bewerken, met als gevolg dat hij van geluk zal kunnen spreken als er een syllabe of zelfs nog maar een piepelguldje uitkomt) en probeer al m'n ledematen terug te vinden in de wirwar van lakens, dekens en een gekrocheteteerde spreidewelke m'n grootmoeder mij bij wijze van laattijdig verjaardagsgeschenk op een zondagnamiddag in de hete zomer van 1982 heeft gegeven: dat was een kleine maand voor ze naar het hejaardentehuis werd gedeporteerd en -het schiet me te binnen- de profetische woorden sprak (of krasste, want het roken van twee pakjes Groene Michel zonder filter had haar stembanden danig aangetast: "Daar zal ik nooit een voet binnenzetten!": hetgeen nog uitkwam ook daar ze het rusthuis De Oude Eik, of zoiets, werd binnengerold (een verregaande vorm van aderverkalking had de amputatie van beide onderbenen genoodzaakt).

Hallo, Hautekiet. Ik raap mezelf bijeen en kruip recht. De aanblik in de spiegel is hilarisch. Een halve spuitbus haarlak later is elk overblijfsel van de punkperiode weggewerkt. Naar ik vernomen heb, zijn de Beatleskapsels terug helemaal in. Doch van de mode geen goed woord. (Ik was nog een kind toen ik de relativiteitstheorie toepaste op het dragen van wat men bij ons 'zondagse kleren' placht te noemen, hetgeen in dat milieu, ik kan je verzekeren, niet in goede aarde viel. Deze lichte vorm van consteatie werd bijgevolg gesanctioneerd door middel van het opleggen van een verbod tot het bekijken van het destijds razend populaire televisiefenomeen, de Fabeltjeskrant.) Daarbij, indien ik het advies van de kapper van mijn weelderige hardos ter harte zou nemen, dan zag ik er nu uit als een halfdanze Yul Brynner. Die slijmbal is dan ook voor geene haar te betrouwen. Zeker indien je bedenkt dat dit stuk coiffeur -hoewel op pruigerechtigde leeftijd, lid van de Congregatie van Onze Lieve Vrouw Onbevlekt Onvangen en halfblind (hij is te trots om een bril te dragen)- blijft koppen knippen met de schwing van een jong veulen, maar met de omzichtigheid van een kudde buffels. Waarom ik zijn zaak blijf frequenteren? Simpel, mijn motief is van louter economische aard. Want zeg nu zelf, waar kan je je haar, wenkbrouwen en neushaar laten wassen en knippen voor nog een 250 Bef.? De snijwonden, de vuile praat van z'n papegaai ("Koko, zwijgt, niet waar de mensen bij zijn!") en de in mono opgenomen cassettes van Jan Theys' lang vervolgen radioprogramma, De Tijd van Toen, neem je er maar bij. Het is al volop avondspits wanneer ik de deur naar de buitenwereld open. Het is winteruur, dus de zon gaat al onder. (Chris Dusouchot blijft me achtervolgen tot ik de plaats van bestemming heb bereikt, alwaar ik positie kies aan de toog, de walkman afzet en een consumatie bestel. De kleine spaghetti eet ik helemaal op, behalve dan de champignons, de stukjes wortel en de slingers waar teveel kaas tussen zit. De wanhoop tiert welig op het feest der binnenplaneten, is een zin die aan de toog van een café wel eens voor m'n geestesoog verschijnt. Ik tracht met enkele filosofische vraagstukken op te lossen (wat doe ik hier, bestel ik nog iets, of ga ik naar huis?), wanneer iets zomaar m'n gezichtveld binnenwandelt, een wonderlijk wezen wiens fysionomie dadelijk m'n aandacht trekt. Ze heeft uitgesproken secundaire geslachtsmerken. M'n verbeelding zou op hol slaan, als ik op dat moment niet zo kwantitatief was ingesteld. (Ik ben nogal onderhevig aan wisselende stemmingen). Na het maken van een kosten/baten-analyse en een situering op de vraag- en aanbod-curve, kom ik tot de volgende nogal vrije debiele conclusie: kijken mag, maar aankomen niet. Temeer daar dit fabelachtig schepsel bij nader inzien vergezeld is door een groep personen, bestaande uit een kerel wiens voorkomen het best tot z'n recht zou komen op het regionale kampioenschap duivenmelken, een kakeledende tweeling die de vergelijking kan doorstaan met de gezusters 'mieke (maar dan zonder paardestaart) uit een Jommekesstrip, een monsterlijk figuurtje dat zo lijkt weggelopen uit een schilderij van Hieronymus Bosch, Kortom, de hele cast van de remake van Tod Browning's Freaks lijkt hier wel aanwezig te zijn. Mijn activiteit beperkt zich de volgende minuten tot het aanschouwen van het wonder der natuur, zoals ik dat ook wel eens heb gedaan toen ik voor de Mont Blanc stond (ik ben er dan ook niet opgeklimmen). Bovendien -en je zou het me niet nageven als ik het m'n gat bloot zit- ben ik zeer timide, zodat een verdere toenaderingspoging vrijwel niet tot de mogelijkheden behoort. Ik moet wel vrij opvallend onopvallend gekeken hebben, want het volgende moment maakt ze zich los uit de groep en komt, onder luid applaus van het voltallige rariteitenkabinet, op me af. Ik ben ontdekt, verlies het hoofd en het rolt weg.

Uw toegenegen MR.BLUE, slachtoffer van een ongeloofelijk misverstand en een virale infectie van ondermaanse oorsprong.

Valentijn. Even commercieel als Sinterklaas, Pasen, dag van de klant en secretaressendag. ENE POT NAT!!

14 februari, het moment van de heilige Valentijn. De dag waarop geliefden elkaar even tonen hoeveel ze wel van elkaar houden, de dag waar men elkaar trakteert op de meest waarschijnlijke en onwaarschijnlijke dingen ter wereld (eerste keer neuken, een huwelijksaanzoek via het programma "wedden dat!", lingerie voor één van beide of een weekende in een landhuis met daarbij in de prijs van 4500,- ingegrepen: een diner bij kaarslicht, champagneontbijt in een hemelbed en echte blatende engelse schapen rondom alle uiterme zintuigelijke waarnemingen).

Is dit nu wel allemaal zo gezond? Van chocolaatjes tot één geforceerde opmerking in een jaar? Ik denk het niet, want zo is bijvoorbeeld bij tieners de drang naar een mooier en groter en duurder kadootje alom aanwezig, jammer genoeg. 15 februari is dan ook 'DE grote evaluatie' onder vriendinnetjes en vriendjes (?). De stress om een juist ding en van de juiste prijs te kopen is dan ook erg oplopend. Het zou me dan ook niet verwonderen dat er op 14 of 15 februari een hoog aantal 'scheidings' en teleurstellende ruzies plaatsvinden ("is dit kadoo MAAR de uitdrukking van je liefde voor mij?").

Deslusses zijn er met de vleet. De expressie van zijn/haar liefde, die men eerder op deze dag zou uiten dan op welke dag ter jaar dan ook, kan naar onbeantwoorde liefde hellen. De blik van de geadresseerde naar de afzender spreekt dan ook boekdelen. Een vervelende zaak, als je het mij vraagt. Het zelfvertrouwen op vlak van liefdesverklaringen zal dan ook ieder jaar een grote daling kennen.

En waar zou dan de originaliteit zijn van deze dag als je op T.V. iedere week programma's hebt zoals: Liefde op het eerste gezicht, All you need is love, Mariëne shows, e.a.? Want de dag van vandaag kan je het best in de kijker komen door met je kop op T.V. te komen. En dan heb je ook nog twee vliegen in één klap: je eeuwige liefde verklaren in het bijzijn van 4 miljoen sensatiezuchtige kijkers EN een contract bij een bureau voor mensen met een aparte look, om later als Debaene of Samson op een reclamebord te verschijnen.

Is Valentijnsdag dan voor de bescheiden mens? Nee, voor degene die fantasieelofs de wereld afschuimt en wacht op die ene dag om: blomme te geive aan zoan mokke of pralientjes te koop.

Zo is, na een roerendvraag bij enkele medestudenten, Valentijn een dag van slechte herinneringen (meestal tienerperikelen) en dure (na kerst-en nieuw) onnodige uitgaven. "En als je nu een nieuwbakken vriend(inne)je zou hebben? Zou je dan Valentijn vieren? Ja, zei een 'charmante', modale student; meenemen naar de Cantus van mijn kring, eens goed een stuk in ons kraag drinken en dan eens goed vastpakken. Ocharme, kind, dacht ik. Hebt ge geen ogen in uw hoofd of misschien Brains? Of, zullen het misschien de zwezerikken zijn? Klaar voor in de stoefpot! (zwezerikken: klier in de borstholte die het grootst is bij nog niet geslachtsrijpe individuen). Maar wat er dan wel af kan (voor de minderheid van de studenten), zijn ludieke zaken zoals: rozeblaadjes uitstrooien, een kusje meer (of minder), sexen op het sportterrein en voor de studentenvertegenwoordigers tijdens de Sor of (nogal gedurfd) Raad van Bestuur (met enige vertraging). (DOORDENKERTJE) Voor mij is Valentijn er iedere dag, ik bedoel, volgens mij ben ik er iedere dag!!!!!! Elfje

De bizarre wereld rond in 14 dagen

@De Franse advocaat André-François Raffray meende in 1965 een goede slag te slaan door op 47-jarige leeftijd het huis van de toen 90-jarige Jeanne Calment op liftrente te kopen. Raffray zou de huur voor de vrouw betalen tot aan haar dood, waarna hij eigenaar van het huis zou worden. Hij overleed op 77-jarige leeftijd, terwijl de intussen 121-jarige Jeanne nog altijd volop van haar woning geniet.

@RUG-professor Frank Comhaire pleitte voor het invoeren van het sperma-onderzoek op school. "Als een man op zijn dertigste ontdekt dat er iets niet goed zit, is hij te laat", argumenteerde Comhaire.

@De nieuwe Zaïrese luchtvaartmaatschappij New Air Zaire International (NAZI) is dringend op zoek naar een afgekorte doch klantvriendelijke firmanaam.

@15,38% was de gemiddelde wereldtemperatuur in 1995 volgens het NASA Goddard Instituut voor Ruimtestudies, de 'warmste' score sinds het begin van de metingen midden vorige eeuw

@Dat een huwelijk in de jaren '90 niet altijd evenveel kans op slagen maakt, is inmiddels genoegzaam bekend. Maar de Amerikanen zouden geen Amerikanen zijn als ze zich daar veel zorgen over zouden maken. Momenteel kunnen twielfelaars in de VS bij de juwelier terecht om een verlovingsring te huren in plaats van te kopen. Zo wordt een afgesprongen relatie voor hen blijkbaar op slag een stuk minder dramatisch.

@In de rubriek 'vergispen is menselijk': 13.500.000.000 frank kwamen alle Belgische overheden in 1995 tekort. De regering boekte met 4.5% van het BBP (Bruto Binnenlands Produkt) een tekort dat 0.2% hoger lag dan begroot. "Was te wijten aan een onfortuinlijke maatregel van de Europese Commissie" aldus Minister van Begroting Herman van Rompuy (CVP).

@VU'er Chris Vandenbroeke brak een lans voor de come-back van het radioturnen. "De conditie van de jeugd is te labberd", argumenteerde Vandenbroeke.

50.000.000.000 frank kwamen alle Belgische overheden vorig jaar tekort. Het begrotingstekort bedroeg 4,9% van het BBP, 0,6% meer dan begroot. "Heeft niets te maken met Europese maatregelen, maar alles met negatieve economische spiral waarin België is terechtgekomen", aldus VLD-begrotingsspecialist Rik Daems.

@Het Britse commerciële TV-station LIVE TV zendt voortaan dart-games uit waarin halfnaakte dames zich overgeven aan dit nobele caféspeel.

expo

DANY LOBE

Fragmenten

'Deze foto's zijn geen communicatie, maar suggesties. Ze hebben niet zozeer betrekking op de realiteit dan op de waarneming ervan.'

Johan Pas.

Vernissage : woensdag 28 februari 1996 vanaf 18u30
Inleiding : Prof. dr. Willem ELIAS

28 februari 1996 - 24 maart 1996-Gallery

concert

Ach, mijn ziel is louter klanken
In dit uur van louter kleuren
Klanken, die omhoge ranken
In een dulle tuin van geuren.

GUIDO LAUWAERT

Zingt, schreeuwt, fluistert, jankt gedichten van

PAUL VAN OSTAIJEN

En geeft tussendoor toelichting over de dichter van
BEZETTE STAD EN DE FEESTEN VAN ANGST EN PIJN

Paul van Ostaijen (Antwerpen, 22 februari 1896 - Mavoie-Anthée, 18 maart 1923), was een overgevoelig, prikkelbaar en nochtans innemend man. Zijn vader was een welstellend loodgieler-immobielmakelaar en zijn moeder huisvrouw. Op school schreef hij keet, vooral met de leraren, zodat hij op 17-jarige leeftijd nergens meer terecht kon. Hij werd stadsambtenaar en schreef in zijn vrije tijd kraken voor diverse bladen. Gaandeweg ontloopte hij zich als een gevestigd criticus. Halverwege de eerste oorlog publiceerde hij zijn eerste dichtbundel Music-Hall (1916).

Eenkele weken voor het einde van de Eerste Wereldoorlog publiceerde hij zijn tweede bundel, Het Sienjaar (1918), waarin vooral zijn grote ielke voor de beeldende kunst en de stad als multicultureel broeinest naar voren komt.

Zowel Emmeké Clément (Van Ostaijens vriendin), als Marcel Lecomte, die nauw verbonden was met de surrealistische beweging in België, gebuigen dat Van Ostaijen zijn gedichten eerder zong dan ze voordroeg. Hij gaf zich hierbij over aan de inspiratie van het moment.

Omdat hij tijdens de Eerste Wereldoorlog partij trok voor de Vlaamse zaak, ondemeer voorstander was van de vermeerdering van de Gentse universiteit, en hij als activist bekend stond, vluchtte hij in 1918 naar Berlijn. Daar schreef hij de indrukwekkende bundels Bezette Stad en De Feesten van Angst en Pijn (grafische verzorging en illustraties: Oscar Jespers). De eerste bundel is een typografisch curieus, de tweede een calligrafisch. Tengeveerd in België werd hij opnieuw beambte, maar vestigde zich later als kunsthandelaar in Brussel. De kunsthandelaar werd geen succes en hij keerde weer naar zijn geboortestad. Tussen zijn kraken en de grotesken door werkte hij aan -zals hij aan een vriend schreef- het boek der zuivere lyriek. 'Ik probeer bijna zuiver nimsch-muzikaal te zijn, d.w.z., dat ik probeer de opvatting allen door ritme te doen spreken'.

Het Eerste boek van Schmol, zou echter pas na zijn dood verschijnen, onder de titel Nagelaten gedichten. Paul Van Ostaijen gaat de geschiedenis in als een dichter die voorgoed aftekent met het impressionisme, het individualisme en het sensualisme der Tachtigers en der Van-Nu-en-Straक्सs.
Guido Lauwaert

woensdag 14 februari 1996-Gallery-20u30-inkom 100bf

vrij podium

VRIJ PODIUM

Onbekend is onbemind. Een gezegde dat in het Kultuurkaffee niet van toepassing is. Naar goede traditie organiseren we tweewekelijks op maandagavond een vrij podium. Concerten, toneel, poëzie, acrobatie, ... alles is mogelijk.

Dit jaar is het vrij podium meer dan een lokaal gebeuren binnen de VUB. Elke editie wordt vanaf nu afgesloten door één of meerdere telgen uit de Belgische rockscene. Maandagavond in het Kultuurkaffee: de bakermat van nationaal talent!

Heb je verborgen talenten die je aan een enthousiast publiek wenst te tonen? Aarzel dan niet en neem zo snel mogelijk contact op met de Dienst Kultuur. Bereid je alvast voor op het venijnige beest 'plankenkoots' genoemd...

maandag 26 februari en 18 maart 1996-vanaf 21u

KULTUURKRANT

DIENST KULTUUR
02/629 23 25 - 23 26

concert

JAUNE TOUJOURS

Passie, geelzucht en romantiek uit Leuven

Piet: zang, accordeon
Geert: gitaar, 2de stem
Ivan: drums
Bert: contrabas

ASHBURY FAITH

Naar goede gewoonte organiseert BTS tijdens haar themaweek een aantal concerten. Ashbury Faith wordt dit jaar de top of the bill. En deze jongens weten wat optreden is! Na de release van hun CD Adrenaline vorig jaar, zetten ze het Europese en een deel van het Amerikaanse live-circuit met hun powerfunk in lichtelaaie. Intussen hebben ze alweer een nieuwe single uit. 'Nothing' is het paradepaardje van hun performance in het Kultuurkaffee. Bereid je maar voor op een memorabele avond...

Matthias Van der Hallen: gitaar
A.G. Peleman: zang en bas
Reiner Dhaene: drums

Organisatie: Break the Silence

maandag 12 februari 1996-Kultuurkaffee-inkom gratis-21u

LIONELL HORROWITZ AND HIS COMBO

(B)

Een kamerorkest voor stadsneurotici

Brigitte Fontaine, Sonic Youth, Penguin Cafe Orchestra, Mark Ribot, Fred Frith en een kleuterklas hebben hen muzikaal beïnvloed. De teksten haakten ze dan weer uit oude tijdschriften en woordenboeken, de gedichten zijn van Rimbaud, de verhalen van Trouwé. De muziek varieert van intro's en outro's tot advertentiemuziekjes voor bedenkelijke produkten.

Dirk Belmans: drum, effecten, casio, stem
Carmen Beirens: keyboards, stem
Sandra v.d. Craen: bas, stem
Sigrid Van Rosendaal: trompet, stem
Hymé Langebroek: sax, trompet
Bram Van Looveren: gitaar, stem
Rudy Trouwé: gitaar, stem
Dirk d'Hooge: sax, voc

donderdag 15 februari 1996-Kultuurkaffee-inkom gratis-21u

concert

JEF MERCELIS BAND

Verdere uitleg is overbodig. Jef is één van de vaste waarden in het Belgische rockcircuit... Wie hem nog niet zag: grijp je kans. Wie hem wel al aan het werk zag, hoeven we niet meer te overtuigen...

DIE ANARCHISTISCHE
ABENDUNTERHALTUNG (o.v.)

YAHOO'S - featuring BJ SCOTT

Eindelijk terug in het Kultuurkaffee... maar deze keer vergezeld van enkele doorwinterde muzikanten. Met Yahoo's en dame BJ Scott is R&B, soul en gospel van de bovenste plank gearandeerd.

Mich Van Hautein (Dirk Blanchart's Groove Quartet): zang, gitaar
Lange Polle (Wolf Banes): gitaar
Walter De Coninck (The Nite): drums
Bruno De Neuker (X-Legged Sally): bas
BJ Scott: zang, gitaar

Organisatie: Break the Silence

vrijdag 16 februari 1996-Kultuurkaffee-20u-inkom: 200bf

GARY LUCAS (USA)

Gary Lucas zegt je misschien niet veel, maar Captain Beelheart moet zeker een lichte doen branden. Lucas was sologitarist bij deze legende en is één van de meest vernieuwende gitaristen van de laatste decennia. Gewapend met een Stratocaster, een akoestische Gibson uit de jaren veertig, een oude National Steelgitaar en een assortiment effecten zorgt hij voor een virtuoze 'one-man band'. De kans om te ontdekken wat een 'oude glorie' vandaag nog in petto heeft!

donderdag 22 februari 1996-Kultuurkaffee-inkom gratis-21u

JUSTINE & THE JULIETTES (B)

Repertoire

1. Gitaar Kapor	3'24	10. La Vie est dure	3'31
2. Ou est le feu	3'02	11. Phantoms	2'10
3. Just Waiting	2'45	12. Liever ademen dan werken	3'17
4. Ze ze zo zo	2'29	13. Si j'étais une giraffe	0'58
5. Great Dreams From Heaven	3'08	14. Why don't we do it in the road	4'12
6. Paris - Next Time - Texas	3'13	15. Rollin' and Tumblin'	2'00
7. Politican	2'58	16. You Got to Move	1'28
8. Kortkreet	2'11	17. Fou fou	1'00
9. Entra'cha: Van Toeten Noch Blazen	2'11	18. Tié	3'45

performed by the Audience

C.V.'s

Justine: acoustics & guitar: performed with Jos Steen & The China Pig Blues Band.
The Juliettes : voices & noises: performed with Maggie Nichols & De Insortables.

donderdag 29 februari 1996-Kultuurkaffee-inkom gratis-21u

NORBERT DETAEYE EN
WILLEM VERMANDERE (B)

Norbert Detaeyé, bekend als o.m. solo-, blues- en jazzmuzikant en zanger en Willem Vermandere, ons allen gekend als woord- en klankkunstenaar zijn te gast op de VUB. Het gaat hier echter niet om zo maar een gelegenheidsbezoeken. Nee, de heren komen ons trakteren op een lieddagedigheidsconcert. De opbrengst van het gebeuren gaat immers integraal naar 3 projecten. Het onthaalhuis 'Open Deur' te Brussel dat opvang biedt aan vrouwen in nood, al dan niet vergezeld van hun kinderen, is de gelukkigste.
Het tweede project betreft de bouw van een lagere school in Shirazi, een dorp gelegen aan de Keniaanse kust. Tenslotte wordt ook de mediabank die Norbert Detaeyé enkele jaren geleden aan de Universiteit van Brasov in Roemenië heeft opgericht, met dit concert gesteund.

Organisatie: Willy Pieters

donderdag 29 februari 1996 Aula Q VUB-wie geeft wat hij kan is...20u

FEBRUARI 1996 BLACK HISTORY MONTH IN BELGIE

"Dear Mother,

I'm glad you weren't a singer or a dancer. The image held of blacks in this part of the world is that we are proficient in but one or two areas only, the service trades or the physical entertainment fields (singers, dancers, boxers, baseball players).

Would you like to support the theory that we are good for nothing but to serve and entertain our captors? What do you think made the white guy write that life is 'a tale told by an idiot, full of sound and fury, signifying nothing' - he felt frustrated and stupid."

George Jackson, februari 1965 (Soledad Brother)

Februari is traditioneel de maand waarin men in de VS de zwarte geschiedenis centraal stelt. Dit jaar hebben enkele Vlaamse culturele instanties de koppen bij elkaar gestoken om ook hier en heuse Black History Month (BHM) te organiseren. Er zijn voor zo'n initiatief dan ook volop redenen.

Ten eerste is het bij ons via de media de laatste jaren meer dan ooit duidelijk geworden dat de rassenrelaties in de VS allesbehalve behoorlijk zijn. getuige de racistische "Crime Bill" van president Clinton, het dito "Contract with America" van de Republikeinen, de Million Man March in Washington, de verdeelde reacties op de vrijspraak van O.J. Simpson, de internationale campagne om de zwarte activist Mumia Abu-Jamal van de executie te redden, de opstand van Los Angeles in 1992.

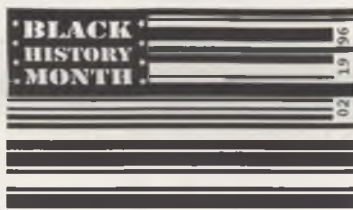
Maar er is vooral de modelfunctie die het zwarte probleem in de VS kan hebben voor de koloniale gruwels op wereldvlak en in de Europese en Belgische context (cfr. het nieuwe boek van Chris De Stoop).

Het programma van de BHM omvat jazz-concerten in de Singel in Antwerpen, hardcore-optredens in de Vaartkapoen, werk van videokunstenaars als Tony Cokes en Diane Martell, Theater van Lynel Gardner, debatten, een boekvoorstelling.

De maand februari wordt dan ook in België de aanloop naar de internationale dag tegen racisme (21 maart) en de manifestatie van objectief 497.917 voor 'gelijke rechten' (24 maart te Brussel)

Jasper Walgrave.

A
G
E
N
D
A

Een kleine greep uit dat deel van het programma dat nog niet is afgelopen:

- donderdag 15 februari **Ramona Africa**, een van de weinige nog overlevende of vrije mensen van de beweging MOVE in Philadelphia, na de politieraids/bombardementen van 1978-85 op hun hoofdkwartier, komt spreken over MOVE, Mumia Abu-Jamal en de zwarte strijd (Pacific)

- vrijdag 16 februari in deSingel voorstelling van "**Berichten uit de dodencel**", de Nederlandse (en eerste) vertaling van het boek van Mumia Abu-Jamal, met zijn advocaat Leonard Weinglass.

Abu-Jamal werd in 1982 ter dood veroordeeld voor de moord op een politiemann in Philadelphia. Hij heeft dit steeds ontkend. Het wordt stilaan duidelijk dat het om een ineengestoken proces gaat waar men probeerde af te rekenen met een journalist en voormalig Black Panther-lid.

- woensdag 21 februari in het Stuc (Leuven) "zwarte muziek voor een blank publiek", lezing door Greg Tate (Village Voice, NY)

- zondag 25 februari NPDUM: **Akua Njeri en Sobukwe Bombatah**, marxistische grassroots-activisten uit de Southside van Chicago (idem op dinsdag 27 in de Beursschouwburg, Brussel)

- woensdag 28 februari in De Vooruit TG Stan over **Mumia Abu-Jamal en Fred Hampton Jr.**

- zondag 18 februari tot 1 maart tentoonstelling over de **Black History 1956-1996** en een boekenbeurs in de Groene Waterman in Antwerpen.

Aan de hand van kranteknipfels, foto's, historische documenten, ... geeft deze tentoonstelling een beeld van 40 jaar strijd voor emancipatie en gelijkberechtiging van zwarten in de VS. Op de boekenbeurs vindt men een ruim aanbod van Afro-Amerikaanse boeken.

Het hele programma draait rond het thema van de culturele ontwikkeling in zwart Amerika en over de invloed van het multiculturalisme op moderne culturele producties.

Dit initiatief kwam tot stand dankzij verschillende organisaties in de culturele sector van dit land: **De Beursschouwburg, STUC, EPO, TG STAN, De Groene Waterman, De VK*, MONTY, ANDERE SINEMA, De Vooruit, deSingel, NPDUM.**

BSG-AGENDA

FILMS

- maandag 12/02 : MY LIFE (KB / Qb)
X-FILES (WK / Qd)
- dinsdag 13/02 : POCAHONTAS (BM / Qc)
THE CROW (LVSV / Qd)
- donderdag 15/02 : SILENT FALL (VSKM / Qb)
THE SHADOW (GK / Qc)
THE GREAT DICTATOR
(VO / Qd / 20u / inkom gratis)
- woensdag 21/02 : MALICE (KIS / Qc)
THE BRIDGED (PERS / Qd)
- maandag 26/02 : DOLORES CLAYBORNE (KEPS / Qd)
- dinsdag 27/02 : ??? (ISAVUB / Qb)
CANDYMAN II (CAMPINA / Qc)
HEAVENLY CREATURES (BSK / Qd)
- woensdag 28/02 : JOHNNY MNEMONIC (ATA / Qb)
EXOTICA (SOLVAY / Qc)

ZAAL

- dinsdag 13/02 : SOLVAY TD
- woensdag 14/02 : RK VALENTIJN-TD
- zondag 18/02 : HILOK TD
- woensdag 21/02 : BSK ???
- donderdag 22/02 : BM ???
- zondag 25/02 : KB CANTUS
- maandag 26/02 : VSKM ???
- dinsdag 27/02 : ATA ???
- woensdag 28/02 : WL ???
- donderdag 29/02 : ESN TD

Vesalius College Brussels

Vesalius Forum Spring 1996

Aula Qa, Wednesday 12.00-13.30

14 February

La protection du patrimoine: nostalgie des vieilles pierres ou project de ville? (Forum in French)

Isabelle Pauthier, Art Historian, member of the Board of ARAU

6 March

The Privatization of Belgaom

Georges Wanet, General Manager for Strategy and Development, Belgaom

13 March

Japan's Evolving Identity

Jacques Grootaert, Honorary President, Générale de Banque, Honorary Ambassador of Belgium

20 March

The Puzzle of Matter

Denis Johnson, Professor of Physics, Vesalius College

27 March

Negotiating the Climate Change Convention and Beyond

Jo Elizabeth Butler, Legal Advisor, UN-Secretariat, Framework Convention on Climate Change

8 May

Vesalius College, Student Government Elections

De Moelial zoekt
volop:

☎ telefonisten
(M/U)

💻 computer-
specialisten (M/U)

✍ subversieve
journalisten (M/U)

🎨 cartoonisten (M/U)

☕ koffie-dames
(M/U)

🍷 andere dranken
zijn eveneens
welkom

⊕ EHBO-
specialisten (M/U)

🎵 en andere
medewerkers (M/U)

voor boelend,
toekomstgericht
werk in een jonge,
dynamische
omgeving

→ Gebouw Y'
(naast KK),
tel. 02/629.23.38

→ Wekelijkse
redactievergadering:
Maandag om 18u

De Moelial

Tweeweekelijks studententijdschrift
van de VUB in samenwerking met
het Brussels Studentengenootschap,
Studiekring Van Onderzoek
en Dienst Kultur.

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
tel. 02/629.23.38
fax 02/629.23.62

Coördinator
Ruben Ramboer

Vice-coördinator
Michel Van Hool

Redactie
Sami, Michel, Haroun,
Domenico, Ruben, I red, Sjoonik,
David, Dirk, Werner

Medewerkers
Seppe, Saskia, Anna, Jurgen, Pete

Illustraties
Geert Rondou, Maarten, Wim
Castermans, archief

V.U.
Domenico Vaccaro
Pleinlaan 2, 1050 Brussel

De Redactie is niet
verantwoordelijk voor artikelen van
het BSG en VO